

[O. Mathiasen.]

der har fremsat forslaget for sagens skyld; de mener, at det er sket af politiske grunde. Men det må man tage med; det er, hvad man må finde sig i, når man tilhører et mindretal i denne sal. Særlig ondt gør det mig at høre det ærede medlem fru Else-Merete Ross, som jeg troede havde stor sympati for dette lovforslag, stille sig, om jeg så må sige, noget afvisende, og at dette især skyldes min person; det er jeg meget ked af, for jeg synes ikke, nægterne skal lide under, at jeg ikke kan betragtes som en ærlig mand i denne sag.

Det ærede medlem hr. Niels Matthiasen siger, at jeg er i besiddelse af nogle oplysninger vedrørende denne sag, som han og andre i udvalget ikke kender. Jeg er ikke rigtig klar over, hvad det ærede medlem mener, for jeg mener, at de oplysninger, jeg særlig har henvist til, oplysninger om disse forhold i andre lande, foreligger officielt og i lang tid har været til rådighed for udvalget. Jeg ved ikke, hvad det er for oplysninger, jeg skulle have givet, som man ikke kender fra anden side. Det skulle da være private ting, som jeg ikke vil komme ind på her; jeg troede ikke, man skulle drøfte private sager her fra talerstolen. Det ærede medlem hr. Niels Matthiasen hævder, jeg har sagt, at jeg kender fagforeningernes stilling. Hvad jeg har sagt, er imidlertid, at jeg har den absolutte tro på, at danske fagforeninger vil stille sig positivt over for at anbringe militærnægterne inden for positive arbejdsområder.

Men det værste er, at man siger, det er et politisk forslag. Det er det selvfølgelig også; det er sådan set alle forslag, der fremsættes her; men jeg forstår, man mener, det er et partipolitisk forslag, at det altså er et forslag, mit parti fremsætter ikke for nægternes skyld, ikke for at forbedre disses forhold, men for at mit parti på en eller anden måde kan få fordel af det. Jeg synes, jeg har sagt så klart som muligt, at det ikke er tilfældet. Men naturligvis: kan jeg ikke overbevise nogen om det, er der ikke noget at gøre ved det. Jeg tror, jeg må have lov at sige det på den måde, at jeg gennem hele mit liv, så længe jeg har haft en lille smule forstand, har kunnet snakke og skrive, har arbejdet for at skaffe bedre forhold for

militærnægterne; det har jeg i hvert fald arbejdet for i 40 år. Derfor synes jeg, det er lidt forkert at sige til mig, at nu fremsætter jeg sådan noget, bare for at det skal være til gavn for mit parti og ikke for militærnægterne. Jeg synes, det er lige stift nok — for at bruge et mildt udtryk — især når det kommer fra det ærede medlem hr. Niels Matthiasen, som jo dog i hvert fald ved noget om, at dette ikke er en ny sag for mig.

Det ærede medlem hr. Sinnbeck hævdede, at jeg ikke havde optrådt som den fredelige mand, jeg havde sagt jeg ville være. Det kan jeg ikke se jeg ikke har gjort. At jeg med nogen iver går ind for et lovforslag, som jeg forfærdelig gerne vil have gennemført, synes jeg da ikke beviser, at jeg ikke er en fredelig mand. Jeg bruger dog fredelige midler; jeg står dog kun her og snakker og prøver på, om jeg ikke kan få nogle til at forstå lidt af mine synspunkter. Andet gør jeg ikke, og derfor synes jeg nok, at jeg i høj grad må karakteriseres som en fredelig mand. Man har vel lov til at gå stærkt ind for et lovforslag uden af den grund at blive beskyldt for at være halvkrigerisk. Det ærede medlem hr. Sinnbecks bemærkning forstår jeg derfor overhovedet ikke.

Det ærede medlem hr. Adolph Sørensen talte om blod, sved og tårer. Dette udtryk, som jo kommer fra Churchill, nævnte jeg i forbindelse med en omtale af de franske militærnægtere, som unægtelig har udgydt både blod, sved og tårer for at nå det resultat, som de nu synes at være kommet til, så derfor synes jeg, det var helt rigtigt sagt.

Jeg skal så gøre et par bemærkninger til det ærede medlem fru Else-Merete Ross, som jeg jo i øvrigt har omtalt i forvejen. Det drejer om disse private samtaler, som jeg på en måde er ked af at komme ind på. Men når både det ærede medlem fru Else-Merete Ross og den højtærede indenrigsminister selv har nævnt disse samtaler her fra talerstolen, er jeg næsten nødt til at berøre dem. Det er rigtigt, at jeg ganske privat talte med den højtærede indenrigsminister om denne sag, og så vidt jeg erindr — men det er jo ikke den slags ting, man noterer ned — blev der ikke truffet nogen aftale; det blev henstillet til mig, at vi ventede i nogen tid med at fremsætte vort lovforslag, fordi der var visse overvejelser